

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Utrechcie (Niderlandy) w dniu 5 grudnia 2017 r. – Sumanan Vethanayagam, Sobitha Sumanan, Kamalaranee Vethanayagam / Minister van Buitenlandse Zaken

(Sprawa C-680/17)

(2018/C 063/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Utrechcie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sumanan Vethanayagam, Sobitha Sumanan, Kamalaranee Vethanayagam

Strona przeciwna: Minister van Buitenlandse Zaken

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 32 ust. 3 kodeksu wizowego ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie temu, aby osoba zapraszająca mogła – jako strona mająca interes w wydaniu decyzji [w przedmiocie wniosku skarżących o wydanie wizy] – we własnym imieniu wnieść sprzeciw oraz odwołanie od decyzji odmownej w sprawie wydania wizy?
- 2) Czy reprezentację, o której mowa w art. 8 ust. 4 kodeksu wizowego należy rozumieć w ten sposób, że odpowiedzialność spoczywa w dalszym ciągu (również) na państwie reprezentowanym, czy raczej w ten sposób, że odpowiedzialność zostaje całkowicie przeniesiona na państwo reprezentujące, tak że państwo reprezentowane nie jest już właściwe w danej kwestii?
- 3) Jeśli okazałoby się, że na podstawie art. 8 ust. 4 lit. d) możliwe są obie formy reprezentacji, o których mowa w pytaniu drugim, to które z państw członkowskich należy wówczas traktować jako państwo członkowskie, które podjęło ostateczną decyzję w rozumieniu art. 32 ust. 3 kodeksu wizowego?
- 4) Czy zgodna z prawem do skutecznej ochrony sądowej w rozumieniu art. 47 karty jest wykładnia art. 8 ust. 4 oraz art. 32 ust. 3 kodeksu wizowego, zgodnie z którą osoby ubiegające się o wizę mogą odwołać się od decyzji odmownej w sprawie wydania wizy wyłącznie do organu administracyjnego lub sądowego reprezentującego państwa członkowskiego, a nie do ekwiwalentnego organu reprezentowanego państwa członkowskiego, którego dotyczy wniosek wizowy? Czy dla treści odpowiedzi na to pytanie istotne jest to, że przewidziane postępowanie sądowe gwarantuje osobie ubiegającej się o wizę prawo do bycia wysłuchanym, prawo do prowadzenia postępowania w języku jednego z państw członkowskich, prawo do tego, by opłaty administracyjne i sądowe związane z postępowaniem w przedmiocie sprzeciwu i odwołania nie były dla takiej osoby nieproporcjonalnie wysokie oraz do tego, że istnieje możliwość skorzystania z nieodpłatnej pomocy prawnej? Czy dla treści odpowiedzi na to pytanie istotne jest to, czy – biorąc pod uwagę margines swobodnego uznania, jaki przysługuje państwu rozpatrującemu wniosek wizowy – sąd szwajcarski ma wystarczające rozeznanie w realiach Niderlandów, tak aby móc zaoferować skuteczną ochronę sądową?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), Dz.U. 2009, L 243, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 11 grudnia 2017 r. – Pillar Securitisation Sàrl / Hildur Arnadottir

(Sprawa C-694/17)

(2018/C 063/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pillar Securitisation Sàrl

Strona pozwana: Hildur Arnadottir

Pytanie prejudycjalne

Czy w ramach umowy kredytu, która ze względu na całkowitą kwotę kredytu nie jest objęta zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG⁽¹⁾, dana osoba może być uważana za „konsumenta” w rozumieniu art. 15 konwencji z Lugano z dnia 30 października 2007 r. o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, w braku przepisów krajowych wprowadzających przepisy omawianej dyrektywy w dziedzinach nieobjętych jej zakresem stosowania z tego względu, że umowa została zawarta w celu, który może być uważany za niezwiązany z jej działalnością zawodową?

⁽¹⁾ Dz.U. L 133, s. 66.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 25 października 2017 r. w sprawie T-26/16, Republika Grecka/Komisja Europejska, wniesione w dniu 3 stycznia 2018 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-6/18 P)

(2018/C 063/14)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: G. Kanellopoulos, I. Pachi i A. Vasilopoulou)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o uwzględnienie jej odwołania, uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 października 2017 r. w sprawie T-26/16 w części, w której została oddalona jej skarga, uwzględnienie skargi wniesionej przez Republikę Grecką w dniu 22 stycznia 2016 r., stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej 2015/2098 z dnia 13 listopada 2015 r.⁽¹⁾ w zakresie, w jakim w decyzji tej w wyniku kontroli IR/2009/004/GR i IR/2009/0017/GR wobec Republiki Greckiej zastosowano korekty finansowe: jednorazową i zryczałtowaną – za opóźnienia w procedurze odzyskiwania, za niedostarczenie danych i ogólnie za niedociągnięcia w procedurach zarządzania należnościami – w łącznej wysokości 11 534 827,97 EUR oraz o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczący części decyzji Komisji, w której nałożyła ona na Republikę Grecką zryczałtowaną korektę finansową, jest oparty na twierdzeniu, że w zaskarżonym wyroku Sąd błędnie zinterpretował i błędnie zastosował art. 31, 32 i 33 rozporządzenia 1290/2005⁽²⁾, dopuścił się naruszenia prawa w odniesieniu do zastosowania wytycznych zawartych w dokumencie Komisji 5330/1997 w sprawie stosowania zryczałtowanych korekt finansowych w okolicznościach przewidzianych w art. 32 ust. 4 rozporządzenia 1290/2005, naruszył zasadę pewności prawa oraz niewystarczająco uzasadnił swój wyrok.